

Muligheder for behandling.

Behandling hører som hovedregel til i sundhedssystemet, altså sygehusvæsenet eller de behandlingsmuligheder, som praktiserende læge kan henvise til under Sundhedslovens område.

Generelt må man derfor regne med, at mulighederne for at modtage behandling efter disse regler altid skal undersøges først, og det dermed er Sygesikringens regler om evt. egenbetaling, der gælder.

Der kan dog i visse situationer være mulighed for, at kommunen kan gå ind og tilbyde behandling eller bistå med betalingen af en behandling.

Børn.

Lov om social service har 2 paragraffer (§ 11 og § 52), hvor behandling omtales, og hvor det er den nedsatte funktionsevne og behovet, som afgør, om man kan få tilbudet. Der skal ikke vurderes på borgerens økonomi.

Korterevarende forløb:

§ 11 omhandler kommunens rådgivningsforpligtelse, og i § 11, stk. 7 står, at kommunen skal tilbyde gratis rådgivning, undersøgelse og behandling af f. eks børn og unge med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne samt deres familier. *Vejledning nr. 9007 af 7/1 2014* uddyber nærmere, at behandlingen f. eks kan være psykologsamtaler eller fysio- eller ergoterapeutisk behandling. Desuden noteres, at målgruppen, der kan tilbydes undersøgelse eller behandling f. eks. er børn og unge med handicap, hvor der i forbindelse med merudgifter kan være behov for en nærmere vurdering af behovet eller evt. at få psykologsamtaler. Det forventes, at behovet for støtte er mindre omfattende og f. eks. kan dækkes med få samtaler.

Længerevarende forløb:

Hvis der er brug for en længerevarende og mere indgribende indsats, kan § 52 – foranstaltninger – være en mulighed.

Det er en betingelse for at yde støtte efter § 52, at foranstaltningen vurderes at være af væsentlig betydning af hensyn til barnets/den unges særlige behov for støtte.

Støtten kan (i udgangspunktet) kun ydes, efter kommunen har foretaget en børnefaglig undersøgelse af barnets/den unges og familiens forhold jfr. § 50.

§ 52 har flere punkter, som behandling kan komme ind under:

Stk 3, nr. 3: Familiebehandling eller behandling af barnets/den unges problemer kan tilbydes både i hjemmet, i et dagbehandlingstilbud, og hvis barnet er anbragt.

Vejledningen kommer med eksempler på behandlingsmetoder, men noterer at metoden skal afhænge af, hvad der efter en konkret vurdering kan være egnet i situationen.

Stk. 3, nr. 9: Anden rådgivning, behandling eller praktisk støtte dækker over de muligheder, der ikke kan ydes efter anden lovgivning. Vejledningen nævner konkret fysio- eller ergoterapeutisk behandling, men også psykologbehandling kan komme herunder.

Vejledningen noterer, at formålet med bestemmelsen er at give kommunen vide rammer, så det er muligt at etablere nye foranstaltninger, hvis der er behov herfor.

Principafgørelser:
80-12 og C-26-03.

Voksne.

Lov om social service har 2 paragraffer (§ 81 og § 102), hvor behandling omtales, og hvor det er den nedsatte funktionsevne og behovet, som afgør, om man kan få tilbudet. Der skal ikke vurderes på borgerens økonomi.

Formålet med indsatsen overfor voksne.

§ 81 omhandler kommunens rådgivningsforpligtelse over for borgere med en nedsat funktionsevne, og der står, at kommunen skal yde en helhedsorienteret indsats m.h.p. at forbedre mulighederne for den enkeltes livsudfoldelse gennem kontakt, tilbud om samvær, behandling, omsorg og pleje.

Vejledningen uddyber ikke dette nærmere.

Behandling.

§ 102 giver kommunen mulighed for at yde behandling til borgere med betydelig og varigt nedsat funktionsevne, når det er nødvendigt for at forbedre borgerens fysiske, psykiske eller sociale funktioner, og dette ikke kan opnås gennem behandlingstilbud efter anden lovgivning.

Det er altså ikke en mulighed, som alle kan forvente at bruge, idet der i *Vejledning nr. 9441 af 24/06 2014* noteres, at der kan være borgere med så alvorlige handicap, at det kræver en særlig indsats eller en særlig indretning af behandlingstilbudet, og det er kun i disse særlige tilfælde, at man kan forvente, at § 102 kan anvendes.

Det kan ske, hvis det sædvanlige behandlingssystem ikke rummer den fornødne specialviden eller ekspertise, eller det efter en konkret vurdering antages ikke at være egnet til at behandle den konkrete borger, så tilbuddene inden for det sædvanlige behandlingssystem må anses for at være udtømte.

Som eksempler på en sådan behandling nævnes psykologisk, psykoterapeutisk, sygeplejemæssig, fysio- og ergoterapeutisk, specialpsykiatrisk, tandplejemæssig eller anden behandling.

Genoptræning og vedligeholdelsestræning.

§ 44 (for børn) og **§ 86** (for voksne) omhandler kommunens pligt til at tilbyde genoptræning til afhjælpning af fysisk funktionsnedsættelse forårsaget af sygdom, der ikke behandles i tilknytning til en sygehusindlæggelse.

Desuden at kommunen skal tilbyde borgere med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne vedligeholdelsestræning til at afhjælpe væsentlige følger af den nedsatte funktionsevne og til at fastholde det hidtidige funktionsniveau.

Aktivloven.

Endelig giver Aktivlovens **§ 82** mulighed for, at kommunen kan yde hjælp til udgifter til sygebehandling, medicin, tandbehandling eller lignende, hvis behandlingen ikke kan dækkes efter anden lovgivning, og borgeren ikke selv har økonomisk mulighed for at betale.

Det skal vurderes, at behandlingen er nødvendig og helbredsmæssigt velbegrunderet.

Der kan kun undtagelsesvis ydes hjælp til udgifter uden for det offentlige behandlingssystem.

§ 82 a giver en udvidet mulighed for at yde støtte til betaling for tandpleje til personer, der modtager ydelser svarende til uddannelseshjælps- eller kontanthjælpsniveau.

Det gælder også personer, der modtager førtidspension, revalideringsydelse, ressourceforløbsydelse eller ledighedsydelse.

Principafgørelser:

A-23-08, A-26-07 og O-6-99

Ulla Kjer
Juli 2015